

Arrest

nr. 46 373 van 15 juli 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Gambiaanse nationaliteit te zijn, op 15 april 2009 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 maart 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 7 mei 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 juni 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. BUYSSE loco advocaat E. STESSSENS en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Gambiaans staatsburger van Wolof origine te zijn afkomstig van Manjai. U werkte sinds enkele jaren in Camp Lodge in Manjai als gids. U vergezelde de toeristen in het woud en toonde hen de vogels. In de tweede week van juni 2008 ontmoette u een Zweed (D.). U geraakte met hem bevriend en (D.) gaf u af en toe wat geld. De eerste week van juli 2008 vroeg (D.) om bij hem in de Lodge te komen logeren. U vroeg dit aan uw moeder en ze vond het geen probleem. (D.) probeerde u 's nachts aan te raken en wilde seks met u. Hij beloofde u twee taxi's te kopen als u met hem sliep. U zag het als een kans en u stemde ermee in. De eerste week van augustus 2008 kocht (D.) twee taxi's voor u en hij meldde dat zijn vakantie in Gambia ten einde liep. Hij beloofde terug te keren en eind november

2008 was (D.) terug in Gambia. U verbleef met (D.) in dezelfde lodge, waar u seks met hem had. Op 15 december 2008 werd u door de bewaker betrappt terwijl u seks had met (D.). De bewaker riep de politie en u werd aangehouden. (D.) kon ontsnappen. De politie nam u mee naar het politiekantoor van Manjai. U bleef er 4 à 5 dagen. Op 20 december 2008 kwam (D.) naar het politiekantoor en sprak met de inspecteur. (D.) had de inspecteur 5000 dalasi betaald voor uw vrijlating. U ging met (D.) naar een guesthouse in Farato, nabij de luchthaven. (D.) kwam u er af en toe bezoeken. Op 25 december 2008 vroeg (D.) om seks te hebben. U antwoordde dat u in een moeilijke situatie zat en vroeg hem om hulp. (D.) antwoordde dat hij een Britse man had ontmoet, (M.), die u zou helpen om te reizen. Op 27 december 2008 stelde (D.) (M.) voor en hij nam een foto van u. Op 4 januari 2009 werd u door (D.) en (M.) naar de luchthaven gebracht. U hebt Gambia samen met (M.) per vliegtuig verlaten op 4 januari 2009 en op 5 januari 2009 in België asiel gevraagd.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een 'gegronde vrees voor vervolging' zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

U verklaart uw land van herkomst te hebben verlaten nadat u problemen kende met de Gambiaanse autoriteiten omwille van uw seksuele geaardheid, maar volgende bedenkingen dienen bij uw verklaringen op het Commissariaat-generaal te worden gemaakt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u slechts vage verklaringen aflegt over uw partner (D.) zodat u niet aannemelijk maakt een homoseksuele relatie te hebben gehad. Zo blijkt u de volledige naam van (D.) niet te kennen (zie gehoor CGVS, p.2 en p.8). U stelt dat hij een Zweed is, maar u blijkt niet te weten vanwaar in Zweden hij afkomstig is (zie gehoor CGVS, p.6). U verklaart dat hij een zakenman is, die aan import en export deed, maar u bent er niet van op de hoogte welke producten hij verhandelt (zie gehoor CGVS, p.6). U beweert dat hij niet getrouwd was, maar u blijkt niet te weten of hij kinderen had, noch vroeg u naar zijn ouders, broers of zussen (zie gehoor CGVS, p.6). U antwoordt dat in Afrika niet naar de familie wordt gevraagd (zie gehoor CGVS, p.6), wat een weinig overtuigend antwoord is wanneer het over iemand's partner gaat. Het feit dat u niet de volledige naam kent van deze persoon, die een cruciale rol heeft gespeeld in uw leven, noch zijn exacte adres en enkele andere basisgegevens van (D.), werpt ernstige twijfels op over de geloofwaardigheid van uw relatie. Wanneer gevraagd wordt of u nog iets anders over (D.) weet te vertellen, antwoordt u kortweg dat het een goede man was en dat u hem graag had (zie gehoor CGVS, p.6). Het is weinig aannemelijk dat u geen persoonlijke gegevens over (D.) zou kennen, zeker aangezien u de bedoeling had, op aanraden van (D.), naar Zweden te reizen waar ook (D.) verbleef en jullie dus blijkbaar aan een toekomst samen dachten. Bovendien mag verwacht worden dat u dan bij uw aankomst in Zweden tenminste over zijn volledige naam en verblijfplaats zou willen beschikken zodat u hem bij eventuele problemen kon contacteren. Jullie beschikten in Gambia alvast over voldoende tijd om deze gegevens uit te wisselen voor uw vertrek.

Verder dienen volgende bedenkingen te worden gemaakt bij de ontdekking en beleving van uw homoseksuele geaardheid. Zo dient te worden opgemerkt dat u onsamenhangende verklaringen aflegt over de bewustwording van uw homoseksualiteit. U verklaart dat u zich voor het eerst realiseerde dat u gevoelens had voor (D.), toen hij eind november 2008 terugkwam naar Gambia (zie gehoor CGVS, p.6). U verklaarde bovendien voor uw relatie met (D.) u nooit aangetrokken gevoeld te hebben tot een man (zie gehoor CGVS, p. 5). Wanneer u later tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal wordt gevraagd wanneer u voor het eerst het gevoel had dat u homoseksueel bent, antwoordt u echter dit gevoel al te hebben sinds u 'al lang geleden' de relatie met uw vriendin (Y.L.) verbrak (zie gehoor CGVS, p.6). Het is weinig aannemelijk dat u zich niet preciezer zou herinneren in welke situatie of op welke moment u zich bewust werd van uw homoseksuele geaardheid. Ook dient te worden vastgesteld dat u slechts weinig op de hoogte bent van de situatie van homoseksuelen in Gambia en van ontmoetingsplaatsen en organisaties voor homo's (zie gehoor CGVS, p.6-7). Aangezien uw ontluikende homoseksualiteit en uw relatie met (D.) sinds juli 2008 mag van u nochtans verwacht worden dat u steun zou zoeken en zich zou interesseren voor en zou bevragen over enkele zaken die homo's aanbelangen in Gambia, zeker gezien de moeilijke situatie daar. Het feit dat u blijkbaar naliert dit te doen tast verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen betreffende uw homoseksuele geaardheid aan.

Bovendien dient te worden opgemerkt dat het verwonderlijk is dat u, in een homofob klimaat, uw homoseksualiteit plotseling begint te beleven zonder zich vragen te stellen. Zo verklaart u dat u seks had met (D.) in ruil voor de twee taxi's en dat u dat als een kans zag voor een arme man. Daarna stelt

u dat (D.) lief voor u was en u met hem seks bleef hebben (zie gehoor CGVS, p.5). U verklaart dat u voor de relatie met (D.) zich nooit eerder aangetrokken had gevoeld tot een man (zie gehoor CGVS, p.5). Het is dan ook opmerkelijk dat, hoewel u verklaart dat een homoseksuele relatie niet toegestaan is in Gambia, u toch zonder aarzelen toestemde met de toenadering van (D.). U stelt kortweg dat u homoseksualiteit normaal vond voor u een relatie begon met (D.) en u het geen probleem vindt om homoseksueel te zijn en moslim (zie gehoor CGVS, p.6). Het is weinig geloofwaardig dat u zich hierbij geen vragen stelde. Het gemak waarmee u uw homoseksualiteit beleefd lijkt te hebben, terwijl u woonde en werd opgevoed in een islamitische omgeving waar homoseksualiteit taboe is, werpt vragen op en werpt twijfels op over de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Vervolgens verklaart u dat u en (D.) door de bewaker werden betraptd toen jullie seks hadden. Wanneer gevraagd wordt waarom de bewaker de kamer binnenkwam, antwoordt u dat hij een reservesleutel had. Bij herhaling van de vraag, reageert u dat hij misschien een vermoeden had, omdat men in Gambia altijd achterdochtig is als twee mannen met elkaar omgaan (zie gehoor CGVS, p.8), wat echter in strijd is met uw eerdere verklaringen dat uw moeder er totaal geen probleem van maakte dat u bij (D.) in de lodge logeerde (zie gehoor CGVS, p.4). Indien het werkelijk zo verdacht was, is het dan ook weinig aannemelijk dat u met (D.) omging en al die tijd bij hem in de lodge logeerde zonder dat u zich voorzorgen nam, zoals blijkt uit uw verklaringen. U stelt dat er informanten zijn in hotels en lodges en men zware problemen kent als een homoseksuele relatie bekend geraakt (zie gehoor CGVS, p.8), waardoor het weinig geloofwaardig is dat u geen grotere voorzichtigheid nam en zomaar in het avontuur met (D.) stapte zonder er zelf problemen in te zien. Het is tevens opmerkelijk dat u niet zou weten of (D.) problemen kende nadat hij was ontsnapt, terwijl hij wel herkend werd toen jullie werden betraptd (zie gehoor CGVS, p.8). Het is ongeloofwaardig dat u niet beter op de hoogte zou zijn van de situatie van (D.).

Al deze elementen tasten de geloofwaardigheid van uw verklaringen met betrekking tot uw homoseksuele relatie met (D.) aan en bijgevolg ook met betrekking tot de daaruit voortvloeiende problemen die u zou gekend hebben.

Uit al het voorgaande blijkt dat u bezwaarlijk kan stellen dat u uw land uit 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève heeft verlaten of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen.

U bent niet in het bezit van enig reis- of identiteitsdocument dat uw asielrelaas zou kunnen staven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet"

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een eerste onderdeel van het eerste middel de schending aan van artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet), "de rechtspraak van de Raad van State (dd. 25 september 1986 nr. 26933)", artikel 8 juncto artikel 14 van het EVRM en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, die stellen dat de motivering in feite en in rechte afdoende moet zijn en dat uit alle motieven zelf moet blijken dat de overheid heeft afgewogen of een evenredigheid bestaat tussen de motieven en de door de maatregel veroorzaakte gevolgen. Hij stelt dat de bestreden beslissing niet of onvoldoende met redenen is omkleed en dat hieruit geen afweging blijkt tussen de belangen van verzoeker en de Staat, terwijl "het belang van de Staat bij de maatregel nihil is en dat integendeel de schade die aan verzoeker zou berokkend worden enorm is".

Volgens verzoeker wordt zijn asielrelaas ten onrechte in twijfel getrokken en blijkt niet dat zijn verklaringen omtrent zijn homoseksuele geaardheid niet met de waarheid zouden overeenstemmen. Daar waar de bestreden motivering stelt dat hij weinig persoonlijke gegevens kon verstrekken omtrent D., betoogt verzoeker dat dit begrijpelijk is ter bescherming van zichzelf, om zijn gevoelens niet aan te wakkeren en zich niet te hard te hechten aan D. Hij zou zich ervan bewust zijn geweest dat zij nooit een normale relatie konden hebben omdat homoseksualiteit in Gambia verboden is en D. slechts op vakantie was als toerist zodat hun relatie meer als vakantie liefde kon worden bestempeld. Hoewel zij over een toekomst fantaseerden realiseerde verzoeker zich dat een toekomst samen allicht geen realiteit kon worden. Wel zouden zij uren hebben gesproken over het leven in Gambia en Zweden.

Aangaande de bedenkingen die worden gemaakt bij de ontdekking en beleving van zijn homoseksualiteit doet verzoeker gelden dat het voor hem moeilijk is om hier een precieze datum of belevenis te plakken. Hij wist reeds lange tijd dat een heteroseksuele relatie hem niet kon bevredigen maar onderdrukte zijn homoseksuele gevoelens lange tijd gelet op het verbod in Gambia. Door de ontmoetingen en ervaringen met D. beseftte hij pas echt dat een homoseksuele relatie bij hem een gevoel van thuiskomen teweeg bracht. Verzoeker zou dit nog eens te meer hebben beseft toen zij gedurende enkele maanden van elkaar werden gescheiden. Verzoeker was wel degelijk op de hoogte van de behandeling van homoseksuelen in Gambia nu de president enkele maanden voordien duidelijk maakte dat alle homoseksuelen zouden worden uitgeroeid. Verzoeker legt hieromtrent een persartikel neer, getiteld *“Gambia mag homo’s niet discrimineren”*. Hij wist welke risico’s hij aanging maar zijn gevoelens waren sterker dan hemzelf.

Verzoeker voert aan dat hij, in tegenstelling tot wat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) beweert, zich wel degelijk vragen stelde over zijn ontluikende homoseksualiteit. Tevens stelt het CGVS volgens hem ten onrechte dat er een tegenstrijdigheid bestaat tussen zijn verklaringen dat men achterdochtig is als twee mannen met elkaar omgaan en dat zijn moeder niet achterdochtig was. Hij vertelde zijn moeder dat D. toerist was, het land wilde ontdekken en een vriend was zodat zij hierbij logischerwijze geen vragen stelde. De bewaker, zo zou verzoeker achteraf hebben vernomen, was echter op de hoogte van de homoseksuele geaardheid van D. Verzoeker stelt dat hij niet zomaar risico’s heeft genomen, doch dat *“in verliefdheid er uiteraard ook wel eens het één van het ander kan komen”*.

In wat als het tweede onderdeel van het eerste middel kan worden gelezen, voert verzoeker aan dat het CGVS stelt dat aan hem het subsidiair beschermingsstatuut niet kan worden verleend doch hiertoe geen motivering geeft. Hij citeert artikel 48/4, § 2, c, van de Vreemdelingenwet en stelt dat uit de memorie van toelichting blijkt dat het voldoende is dat wordt aangetoond dat de algemene situatie bedreigend is voor de gehele bevolking van een land. Het CGVS heeft volgens verzoeker de bestreden beslissing onvoldoende gemotiveerd nu uit diverse informatiebronnen blijkt dat de situatie voor homoseksuelen alarmerend is in Gambia. Verzoeker concludeert dat de motieven niet evenredig zijn, zelfs in wanverhouding staan met het gestelde doel en op onevenredige wijze zijn rechten aantasten.

2.1.2. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en *“de fundamentele rechten van de mens, zoals die blijken uit het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens”*. De bestreden beslissing laat volgens hem na de passende belangenafweging te maken en zou geen feitelijke omstandigheden in aanmerking nemen. Uit informatie blijkt dat de mensenrechten van homoseksuelen in Gambia op grote schaal worden geschonden en de president deelde openlijk meedeelde homoseksuelen te zullen uitroeien. Zulks druist in tegen de principes van de rechtsstaat en tegen de fundamentele rechten van de mens. Verder mogen mensen volgens artikel 14 EVRM niet worden gediscrimineerd op basis van hun seksuele geaardheid. In Gambia verbiedt de wet homoseksualiteit, is de positie van homoseksuelen inferieur en wordt hiertegen opgetreden met grof geweld. Derhalve zou de bestreden beslissing de artikelen 3 en 14 van het EVRM schenden. Verzoeker stelt dat hij wel degelijk zijn land verliet uit vrees voor vervolgingen zoals bedoeld in artikel 1, A, (2), van de Conventie van Genève van 28 juli 1951.

2.2.1 De door verzoeker aangevoerde middelen worden, omwille van hun onderlinge verwevenheid, samen behandeld.

2.2.2. Daar waar verzoeker gewag maakt van het ontbreken van een belangenafweging tussen zijn belangen en deze van de staat, betoogt dat er een evenredigheid moet bestaan tussen de motieven en de gevolgen van de maatregel en concludeert dat de motieven van de bestreden beslissing niet evenredig zijn, in wanverhouding staan met het gestelde doel en op onevenredige wijze zijn rechten aantasten, dient te worden opgemerkt dat het aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen enkel toekomt na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze belangen jegens de belangen van het onthaalland ressorteert derhalve niet onder voormelde bevoegdheid van verweerder.

2.2.3. Verzoeker houdt ten onrechte in het eerste onderdeel van het eerste middel voor dat de artikelen 8 en 14 van het EVRM stellen dat de motivering in feite en in rechte afdoende moet zijn en dat hieruit moet blijken dat de overheid heeft afgewogen of de motieven evenredig zijn aan de door de maatregel

veroorzaakte gevolgen. Hij laat voor het overige na te duiden op welke wijze artikel 8 van het EVRM, dat het recht waarborgt op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven, zou zijn geschonden zodat de schending ervan niet dienstig wordt aangevoerd.

2.2.4. De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Verzoeker brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.5. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag bij voorrang onderzocht in het kader van artikel 48/3 en vervolgens in het kader van artikel 48/4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient daarbij een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikel 48/3 en, in voorkomend geval, 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.2.5.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Verzoeker brengt geen documenten bij ter staving van zijn identiteit en reisweg, hetgeen een negatieve indicatie inhoudt voor zijn geloofwaardigheid.

De bestreden beslissing motiveert op grond van de stukken van het dossier met recht dat verzoeker uiterst vage verklaringen heeft afgelegd aangaande D., met wie hij beweerde voor het eerst een homoseksuele relatie te hebben onderhouden die verscheidene maanden duurde. Hij gaf aan de volledige naam van D. niet te kennen. Voorts beweerde hij dat D. van Zweden afkomstig was doch kon hij niet preciseren van waar in Zweden hij precies afkomstig was. Daarenboven stelde verzoeker dat D. een zakenman was die aan import en export deed doch wist hij niet aan te geven welke producten D. verhandelde. Verzoeker bleek er bovendien niet van op de hoogte of D. al dan niet kinderen had, noch of hij broers of zussen had. Daarenboven gaf hij aan niets te weten over diens ouders. Wanneer aan verzoeker vervolgens werd gevraagd of hij nog iets anders kon vertellen over D., iets dat hij over hem wist, kwam hij niet verder dan te stellen: “Dat het een goede man was en dat ik hem graag had”. Hij trachtte dit te vergoelijken door te stellen dat men in Afrika niet vraagt naar iemands familie, hetgeen weinig overtuigend is aangezien het in casu om zijn partner ging. Daarenboven bleek verzoeker er niet

van op de hoogte of D. al dan niet problemen ondervond nadat hij ontsnapte gedurende het incident waarbij verzoeker zou zijn gearresteerd (ibid., p.2-8). Dat verzoeker noch de volledige naam, noch de verblijfplaats in Zweden, noch enkele andere persoonlijke basisgegevens kent over D. doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van hun beweerde homoseksuele relatie. Dit klemmt nog des te meer daar verzoeker, zoals de bestreden beslissing terecht opmerkt, de bedoeling had om, op aanraden van D., naar Zweden te reizen waar D. ook verbleef en zij dus blijkbaar dachten aan een toekomst samen. Daarenboven mag worden verwacht dat verzoeker bij aankomst in Zweden minstens over de volledige naam en verblijfplaats van D. zou willen beschikken teneinde hem bij eventuele problemen te kunnen contacteren. Verzoeker tracht de voormelde onwetendheden te verklaren doordat hij zich ervan bewust zou zijn geweest dat hij en D. geen normale relatie konden hebben en zijn relatie meer als een vakantieliefde zou kunnen worden bestempeld, doch deze verklaring is geenszins afdoende om zijn frappante gebrek aan kennis aangaande D. toe te dekken. Van verzoeker, die beweert gedurende verscheidene maanden en voor de eerste maal een intieme homoseksuele relatie te hebben onderhouden met D., kon redelijkerwijze worden verwacht dat hij omtrent deze persoon enige kennis vertoont, te meer daar hij zelf aangeeft dat zij fantaseerden over een toekomst samen en uren met elkaar zouden hebben gepraat.

Daar blijkens het voormelde geen geloof kan worden gehecht aan de eerste en enige homoseksuele relatie die verzoeker zou hebben gehad maakt hij evenmin aannemelijk homoseksueel van aard te zijn. De geloofwaardigheid van zijn beweerde geaardheid wordt daarenboven verder ondermijnd doordat hij omtrent de ontdekking en bewustwording hiervan oppervlakkige en onsamenhangende verklaringen heeft afgelegd. Verzoeker ontkende eenduidig en uitdrukkelijk dat hij zich voor zijn relatie met D. ooit aangetrokken had gevoeld tot een man (gehoorverslag, p.5). Deze verklaringen kunnen niet worden gerijmd met zijn latere verklaringen tijdens het gehoor en volgens welke hij reeds sedert hij zijn relatie met een meisje beëindigde en aldus voor hij D. leerde kennen, homoseksuele gevoelens had. Tevens gaf hij, wanneer hem werd gevraagd wat zijn mening was hieromtrent voordat hij D. kende, aan dat hij het normaal vond (ibid., p.6). De bestreden beslissing motiveert met recht dat het niet aannemelijk is dat verzoeker zich niet preciezer zou herinneren in welke situatie of op welk moment hij zich bewust werd van zijn homoseksuele geaardheid. Daarenboven blijkt uit het gehoorverslag dat verzoeker zijn ontdekte homoseksualiteit niet als problematisch ervoer, daar waar hij, gevraagd naar zijn mening dienaangaande voordat hij D. leerde kennen, aangaf: *“Ik vond het normaal, het is een gevoel weet je”*. Voorts zag hij er geen probleem in om zowel homoseksueel als moslim te zijn. Hij zou hebben ingestemd met seks met D. omdat hij dit zag als een kans en zou nadien seks met hem hebben blijven hebben omdat D. lief voor hem was (ibid., p.5-6). Dat verzoeker als moslim zijn homoseksuele geaardheid niet als meer problematisch zou hebben ervaren in een homofobe samenleving is niet geloofwaardig.

Bovendien stelde verzoeker dat hij geen weet heeft van andere homoseksuelen in Gambia, noch van homoseksuelen in Gambia die problemen kenden met de autoriteiten. Voorts bleek hij geen weet te hebben van Gambiaanse organisaties die vechten voor de rechten van homoseksuelen en gaf hij aan te denken dat deze niet bestaan. Tevens stelde hij dat in Gambia geen ontmoetingsplaatsen of bars voor homoseksuelen zijn (ibid., p.6-7). Het CGVS oordeelde met reden dat van verzoeker nochtans mocht worden verwacht dat deze gezien zijn onluikende homoseksualiteit en relatie met D. steun zou zoeken en zich zou interesseren voor en bevragen over enkele zaken die homo's aanbelangen in Gambia, zeker gezien de situatie aldaar. Het feit dat hij naliet dit te doen tast de geloofwaardigheid van zijn verklaringen omtrent zijn homoseksuele geaardheid verder aan. Het voorgaande klemmt nog des te meer daar verzoeker verklaarde ook in België met niemand contact te hebben en niet in contact te staan met enige organisatie die opkomt voor homoseksuelen. Voorts bleek hij geen namen te kennen van dergelijke organisaties in België en zou hij hiernaar zelfs niet hebben gevraagd (ibid., p.7).

Aangezien blijkens voorgaande vaststellingen geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde homoseksuele relatie met D., noch aan zijn vermeende homoseksuele geaardheid, kan evenmin geloof worden gehecht aan de problemen die hij ingevolge zijn relatie en geaardheid verklaart te hebben ondervonden.

Verzoekers verwijzing naar de algemene situatie en meerbepaald de alarmerende situatie en positie van homoseksuelen in Gambia, welke hij staft aan de hand van het bij het verzoekschrift gevoegde artikel *“Gambia mag homo's niet discrimineren”*, is niet dienstig. Zij volstaat niet om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst daadwerkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Verzoeker dient zijn vrees voor vervolging

in concreto aannemelijk te maken en hij blijft hieromtrent, gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn aangevoerd homoseksuele geaardheid en asielrelaas, in gebreke.

Hetgeen voorafgaat is afdoende om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.2.5.2. Verzoekers stelling dat de bestreden beslissing niet motiveert waarom werd besloten tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus mist feitelijke grondslag. Uit de bestreden beslissing blijkt dat het CGVS op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven aan de grondslag van de weigering van de vluchtelingenstatus betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende zou zijn gemotiveerd.

Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b, van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Verzoeker beroept zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen op geen andere elementen dan degene aan de grondslag van zijn asielrelaas en verwijst in dit kader wederom naar de situatie van homoseksuelen in Gambia. Te dezen kan dienstig worden verwezen naar het sub 2.2.5.1. gestelde waaruit blijkt dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde homoseksuele geaardheid, noch aan zijn concrete ingeroepen asielmotieven. Verzoeker citeert daarenboven artikel 48, § 2, c, van de Vreemdelingenwet doch hij brengt niet geen begin van bewijs bij waaruit zou kunnen blijken dat de algemene situatie in Gambia van die aard is dat zij beantwoordt aan de criteria zoals bepaald in voornoemd artikel.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden voorhanden zijn om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.2.6. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt het CGVS de verplichting op om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing blijkt dat het CGVS gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, meer bepaald het verslag van de DVZ en de vragenlijst en het verhoorverslag van het CGVS. Verzoeker kreeg de kans om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. Het CGVS heeft de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

2.2.7. De door verzoeker aangevoerde schending van “*de fundamentele rechten van de mens, zoals die blijken uit het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens*” wordt niet dienstig aangevoerd aangezien dit onderdeel van het middel, gelet op de hoger gedane vaststellingen waaruit blijkt dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde homoseksuele geaardheid noch aan zijn concrete asielmotieven, niet wordt onderbouwd. Artikel 14 van het EVRM kan in casu derhalve geen toepassing vinden daar dit artikel, dat het genot van de in het EVRM bepaalde rechten verzekerd zonder onderscheid op welke grond ook, slechts kan worden ingeroepen in samenhang met een ander in het EVRM neergelegd recht.

2.3. Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien juli tweeduizend en tien door:

dhr. W. MULS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS